

சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்தும் நானில வேளாண் உற்பத்தி
தூழலமைவுகள்

மு. அஜீத் குமார் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, மொழித்துறை, சி. எம். எஸ். அறிவியல் மற்றும் வணிகவியல் கல்லூரி,
கோயம்புத்தூர்-641049, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Agricultural Production Ecosystems in Nanila as revealed in Sangam literature

M. Ajith Kumar ^{a,*}

^a Department of Languages, Cms College of Science And Commerce, Chinnavedampatti – 641049 Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

ajithgeetha96@gmail.com

Received: 18-04-2024

Revised: 23-06-2024

Accepted: 02-07-2024

Published: 06-08-2024

ABSTRACT

About 2000 years ago, the people of the Sangam Age were familiar with the ecology of the four lands. They adopted various methods of production to meet the demand for food production and to boost the economy. Among them, agriculture, cattle rearing, fishing and salt cultivation were the most important methods of production. This article reveals them. This article also explains their mastery over the methods of production adopted at that time. In particular, the records of Sangam literature describe the stages of development of agriculture, the characteristics of agricultural lands and the methods of cultivation of crops which are the most beneficial of the production methods to meet the food needs of man.

Keywords: Sangam Literature, Production Ecosystems, Agriculture, Animal Husbandry, Fishing, Salt Cultivation

முன்னுரை

சங்ககால மக்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நானிலங்களின் சுற்றுச்சூழலை அறிந்தவர்களாகத் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் நானில அமைப்புகளுக்கேற்ப தங்களது உணவுசார் வேளாண் உற்பத்தி திறனில் மேம்பட்டு விளங்கியுள்ளனர். அவர்களின் வேளாண் உற்பத்தி திறன் குறிஞ்சித் திணை தொடங்கி நெய்தல் திணை வரை கண்ட படிமலர்ச்சிகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்களின் வேளாண் உற்பத்தி தூழலமைவுகள்

சங்ககால குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டைத் தொழிலை முதன்மை தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆதன் போதாமைக் காரணத்தினால் கிழங்கு அகழ்தல், தேன் எடுத்தல், புன்செய் வேளாண்மை முதலிய தொழில்களையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். இவை வேட்டைச் சமூக மக்களின் படிமலர்ச்சியினை உணர்த்துவதாக அமைகின்றது. அவற்றை பின்வரும் செய்திகள் வழி அறியலாம்.

வேடர்கள் சமூகத்தைவிட பண்பட்ட சமூகங்களான கானக்குறவர், குன்றக்குறவர், புனக்குறவர், பல்கிளைக்குறவர், மலைஉறைகுறவர், குடிக்குறவர், கானவன், சிறுகுடிக்கானவன், புனவன், நாடன்,

குன்றுவர் முதலியனவர்கள் பண்டமாற்று நிகழ்த்துவதில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர்(பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், 2014:57). இவர்கள் புல்லின் உயிர்களின் வழி வேளாண்மை முறை தோன்ற வழி வகுத்தவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். அவர்களுள் கானக் குறவர்கள் தலையாவர்களாவர். கானக் குறவர்கள் மலைச் சரிவுப் பகுதியை வாழ்விடமாகப் பெற்றிருந்துள்ளனர்(பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், 2014:57). இவர்கள் மேற்கொண்ட விவசாய முறையானது இயற்கைச் சூழலைமையமாகக் கொண்ட புன்செய் முறையாகும். இதன் அடுத்த படிநிலையாகவே காட்டெரிப்பு வேளாண்மை திகழ்கின்றது. காட்டெரிப்பு வேளாண்மை குறித்த பதிவுகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது. அவற்றுள் புறபாடல் ஒன்றின் வரிகள் பின்வருமாறு அமையப்பெற்றுள்ளன.

எரிபுனக் குறவன் குறையல் அன்ன...

ஒண்ணாயிறு அன்னோன் புகழ் மாயலவே. (புறநானூறு, 231)

மேற்கண்ட புறநானூறு பாடலானது, அதியமான் நெடுமானஞ்சி இறந்ததன் பொருட்டு அவனின் புகழினை மேம்படுத்தும் நோக்கில் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலின் முதல் இரண்டு அடிகள் காட்டெரிப்பு வேளாண் நிலத்தின் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. மலையில் வாழ்கின்ற குறவன் கட்டெரிப்பு வேளாண்மை நிலத்தை உருவாக்கிட, வெட்டி எரியூட்டப்பட்ட கரிக்கட்டையால் அதியமானுக்கு ஈமச் சடங்கினை நிகழ்த்தும்படி ஒளவையாரால் பாடப் பெற்றுள்ளது. மேலும் கபிலரால் பாடப்பட்ட மற்றொரு புறநானூறு பாடலின் வரிகள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவல்...

புல்வேய்க் குரம்பைக் குடிதொறும் பகர்ந்து (புறநானூறு, 120:1-13)

இப்பாடலின் முதல் மூன்று வரிகளில் கபிலர், கோடை காலத்தில் வேங்கை மரம் இருக்கும் நிலத்தை எரியூட்டி கார் காலத்தில் வேளாண் நிலமாக மாற்றியமைத்து வரகு விதைத்ததைப் பதிவு செய்துள்ளார். அடுத்த எட்டு வரிகளில் வரகு செழித்து வளர்ந்து அறுவடை செய்யும் நிகழ்வு வரை மேற்கொள்ளும் பணிகளையும், நிலத்தின் ஓரம் விதைக்கப்பட்ட அவரையைக் கொய்வதனையும் பதிவு செய்துள்ளார். அடுத்த இரண்டு வரிகளில் புதைத்து வைத்தத் தேறலையும் மேற்கூறப்பட்ட வரகு, அவரையையும் சரி சமமாக அக்குடிமக்கள் பகிர்ந்துக் கொள்வதையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

காட்டெரிப்பு வேளாண்மை என்பது மரங்களையும் சொடிகளையும் தீயிட்டு அழித்து, அவற்றை முற்றிலுமாக நீக்கிவிட்டு, அவ்விடத்தில் வேளாண்மை மேற்கொள்வதாகும். இதனைத் தொடக்ககால வன்புலப் புன்செய் வேளாண்மையின் பரிணாமம் எனவும் கொள்ளலாம். இது உற்பத்தி தேவையின் அதிகரிப்புச் சூழலை உணர்த்தும் தன்மையுடையதாய் அமைகின்றது.

முல்லை நில மக்களின் வேளாண் உற்பத்தி சூழலமைவுகள்

பயிர் வேளாண்மை 10000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நிகழ்த்தப்பட்டுவருகின்றன. அவற்றுள் தினை, சாமை முதலிய பயிர்கள் 7000 முதல் 10000 ஆண்டுகளாக மரபு சார்ந்த முறையில் பயிரிடப்படும் பயிர்களாகவும், நெல், கரும்பு, பருத்தி முதலியப் பயிர்கள் 6000 முதல் 9000 ஆண்டுகளாக, தென்னிந்தியா துவங்கி மைய இந்தியா வரைப் பயிரிடப்படும் பயிர்களாகவும் உள்ளன என ரத்னகரின் (Ratnagar) பியிங் ட்ரைபல்(Being Tribal) என்னும் நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது(பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், 2014:84). அதுமட்டுமின்றி ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாய்வில் கி.மு.7 அல்லது 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தானியங்கள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முல்லை நில மக்களும் வேளாண் நிலத்தைக் கட்டமைக்க குறிஞ்சி நில மக்களைப் போல காட்டெரிப்பு வேளாண்மை முறையைப் பின்பற்றியிருக்கின்றனர். அதனைப் பின்வரும் முல்லைத் திணைப் பாடலின் வரிகள் வழி அறியலாம்.

விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி

இடுமுறை நிரப்பிய ஈர்இலை வரகின் (நற்றிணை, 121:1-2)

வரகானது முதையல் நிலத்தில் இரட்டை இலைகளுக்கு இடையே கதிர் தோன்ற விளைந்திருக்கிறது. இதில் முதையல் என்பது காட்டு மரங்களை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

முல்லை நிலமக்கள் வேளாண்மை முறையை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்திச் சென்றுள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. அவற்றுள் அகப் பாடல் ஒன்றின் வரிகள் பின்வருமாறு அமையப்பெற்றுள்ளன.

பேர்உறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை

கார்மன் இதுவால் தோழி

(அகநானூறு, 194:1-16)

பெருமழைப் பொழிந்த பின் தோன்றும் விடியற்காலை வேளையில் உழவர் ஏர் பூட்டி உழுவர். அவ்வாறு உழுது புறண்டு கிடக்கும் ஈரமுள்ள செம்மண் கிழித்த புண் போலத் தோன்றும். அதில் விதைத்த விதை முளைத்து வளரும். கிளைக் கொம்பு கொண்ட இரலைமான் ஆங்காங்கே மேய்வது போல உழவர்கள் தலையில் குடையை மாட்டிக் கொண்டு பாடிக் கொண்டே களை வெட்டுவார்கள். களை எடுத்த வரகு கதிர்கள் தோன்றும். அதனைத் தலையில் குடுமி கொண்ட மயில் தன் தோகையை விரித்துக் கொண்டு மேயும். அந்த மயிலானது வலிமையான இலைகளைக் கொண்ட குருந்த மரத்தில் ஏறி இருந்து கொண்டு, கிளியோட்டும் மகளிர் பாடுவது போலக் குரல் எழுப்பி அகவும். இப்படிமயில் அகவும் கார்காலம் இது அல்லவா? தோழி என தலைவி தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

மேற்கண்ட பாடலின் வரிகள் வழி முல்லை நில மக்கள் ஏர் பூட்டி நிலத்தை உழுது பயிர்கள் விளைவித்ததை அறிய முடிகின்றது. இந்நிலை மாடுகளை உழவுக்கு பழக்கிய ஆயர்களின் தகவமைப்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் தினைப்புலம் காக்கும் மகளிரின் நிலையையும் மேற்கண்டவரிகள் வழி அறிய முடிகின்றது.

உலகளாவிய நிலையில் ஆயர்களின் வாழ்க்கை முறையானது புதிய கற்காலத்தில்(கி.மு.9000 - கி.மு.6000 வரை) தோன்றிவிட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. துவக்க கால ஆயர்கள் நாடோடி வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றியவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். தென்னிந்தியாவில் புதிய கற்கால கால்நடை வளர்த்தவர்கள் (Neolithic cattle-keepers of South India, 1963) என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்பெறும் தென்னிந்திய அகழ்வாய்வுச் சான்றுகளைக் காணும் போது கி.மு.2000 முதல் கி.மு.750 வரையிலும் கால்நடை வளர்த்தவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன (பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், 2014:94).

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பல ஆயர்குல மக்களின் வாழ்க்கையைப் புலப்படுத்துவதாய் அமைகின்றன. சங்ககால ஆயர்குல சமூகத்தின் படிமலர்ச்சியானது நாடோடி முறையிலிருந்து நிலையான குடியிருப்புகளைக் கொண்டச் சமூகமாக திகழ்கின்றது. இதனை அரை நாடோடியம் வாழ்க்கை முறையெனவும் குறிப்பிடுவர்(பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், 2014:94). அதாவது ஆயர்கள் தங்கள் வாழும் இடத்திற்கு அருகில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலங்களை பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ற வண்ணம் பிரித்து, அவற்றில் இன்னன்ன பருவத்தில் இன்னன்ன மேய்ச்சல் நிலத்தில் குடில்கள் அமைத்து வாழும் முறையாகும்.

மருத நில மக்களின் வேளாண் உற்பத்தி தூழலமைவுகள்

சங்ககால மருத நில மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாக வேளாண்மை திகழ்ந்துள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. அதன் வழி அமைந்த பின்வரும் புறநானூறு பாடல் ஒன்றின் வரிகளானது வேளாண்மை செய்வோரின் இன்றியமையாதத் தன்மையைப் புலப்படுத்துவதாய் அமைகின்றன.

பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை...

அடிபுறந் தருகுவர், அடங்கா தோரே

(புறநானூறு, 35:26-35)

மேற்கண்ட பாடலின் வரிகளானது சோழ மன்னன் கிள்ளிவளவனை நோக்கி, மழையில்லாமல் நட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் உழவர்கள் சார்பாக, அவர்களின் நில வரியை நீக்கும் பொருட்டு வெள்ளைக்குடி நாகனரால் பாடப் பெற்றவையாகும். அவ்வரிகளின் பொருளானது, மன்னனான கிள்ளிவளவனின் வலிமை அவனது படை பலத்தின் பொருத்து அமையவில்லை. அவரது வலிமையும் அவர் பெற்ற வெற்றியும் உழவர்களால் பெறப்பட்டது. மழையில்லாமல் இயற்கையாகவோ அல்லது செயற்கையாகவோ உழவர்களால் அவர்கள் தொழிலை மேற்கொள்ள இயலாவிட்டால், அதனால் ஏற்படும் பொருளாதார இழப்பிற்கும் பஞ்சத்திற்கும் அரசனே காரணமாவான். அதனைப் புரிந்துக் கொண்டு வேளாண் தொழிலை மேற்கொள்ளும் உழவர்கள் மற்றும் அவர்களது காளையின் வறுமைச் சுமையை நீக்கி அவர்களைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அதனால் கிடைக்கும் வெற்றியானது பகைவர்களை அடிப்பணியச் செய்யும் என்பதாகும்.

சங்ககாலத்தில் வளமிக்க வேளாண் நிலங்களை கவரும் நோக்கிலும் போர்கள் நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன. ஆதனை உறுதிப்படுத்துவதாக பின்வரும் மதுரைக் காஞ்சி பாடலின் வரிகள் அமைகின்றன.

சீர் சான்ற உயர் நெல்லின்

ஊர் கொண்ட உயர் கொற்றவ (மதுரைக்காஞ்சி, 87-88)

(குறிப்பு: இவ்வரிகளில் இடம்பெறும் நெல்லின் ஊர் என்பது அக்காலத்து சாலியூரையும் இக்காலத்து தனுஸ்கோடியின் ஒரு பகுதியையும் குறிக்கின்றது.)

நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் ஆட்சி புரிந்த காலகட்டங்களில் சாலியூர் என்னும் ஊர் நெல் சாகுபடியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளது. இதனால் சாலியூர் மீது விருப்பம் கொண்ட நெடுஞ்செழியன், அவ்வூர் மீது போர் தொடுத்து தனதாக்கிக் கொண்டான் என்பதை மேற்கண்ட பாடலின் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மேற்கண்ட மதுரைக் காஞ்சி பாடல் வரிகளின் தொடர்ச்சியாக, எருது கட்டிபோர் அடிக்கும் நிகழ்வு குறித்த பதிவும், உழவர்கள் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சும் நஞ்செய் நில மென்புல வேளாண்மையைக் குறித்த பதிவும் இடம்பெறுகின்றன. அவை

நீர்த் தெவ்வும் நிரைத் தொழுவர்...

இரும்புள் ஒப்பும் இசையே (மதுரைக்காஞ்சி, 89-95)

மேற்கண்ட வரிகளின் பொருளானது, தொழுவர் ஆற்றுகிற ஏற்றமான இடத்தில் மொண்டு ஊற்றி வயலெங்கும் நீர்பரவப் பாய்ச்சினர். அச்சுழலில் அவர்கள் பாடிய பாட்டிசை எங்கும் ஒலித்தது. அகன்ற ஆம்பியின் வாயில் நீரை அள்ளி வயலில் ஊற்றும் போது ஆற்றிலிருக்கும் கயல்மீன்களும் நீருடன் சேர்ந்து வயலுக்கு வருவதுண்டு. அவ்வாறு மொண்டு ஊற்றப்பட்ட கயல்மீன்கள் வயலில் புரண்டன. கிழார் போர் அடிக்க எருதுகள் கட்டப்பட்ட கயிறுகளைத் துவளவிட்டு மென்மையாகத் தொடுத்தனர். அந்த எருதுகளின் மணியோசை தெளிவாகவும் இனிமையாகவும் கேட்டது. இந்த ஓசையைக் கேட்டுப் பறவைகள் பறந்தோடின என்பதாகும்.

மேற்கண்ட வரிகளில் இடம்பெறும் தொழுவர் என்னும் சொல் நிலப் பணியாளர்களையும், கிழார் என்னும் சொல் நஞ்செய் நில உழவர்களையும், அதரி கொள்பவர் என்னும் சொற்கள் நெற்கதிரைக் கடாவிட்டு உழக்குபவர்களையும், தோடு என்னும் சொல் ஏற்றத்தில் ஆம்பியைத் தொடுக்கும் பகுதியையும் குறிக்கின்றன. ஆம்பி என்பது ஏற்றத்தில் நீரை மொண்டு இறைக்கும் கலமாகும்.

நஞ்செய் பயிரிடலுக்கு அடிப்படை ஆதரமாகத் திகழும் நீர் வளத்தை சிறப்பிக்கும் வகையில் பின்வரும் மதுரைக்காஞ்சி பாடலின் வரிகள் அமைந்துள்ளன.

கல்காயுங் கடுவேனிலொடு

இருவானம் பெயலொளிப்பினும்

வரும் வைகல் மீன் பிறழினும்

வெள்ளை மாறாது விளையுள் பெருக

நெல்லினோதை அரிநர் கம்பலை (மதுரைக்காஞ்சி, 106-110)

இப்பாடல் வரிகளின் பொருளானது, மலையை வறலச் செய்யும் கோடைக் காலமாக இருப்பினும் கருமேகங்கள் மழையைப் பொழியாவிட்டாலும் தூரியன் தான் உதிக்கும் திசையை மாற்றிக் கொண்டாலும் வைகை ஆற்றில் பெருக்கெடுத்து ஓடும் நீரின் தன்மையை மாற்ற இயலாது. இதனால் நெல் விளைச்சல் அதிகரிக்கும் என்பதாகும்.

நெய்தல் நில மக்களின் வேளாண் உற்பத்தி சூழலமைவுகள்

சங்ககால நெய்தல் நில மக்கள் மீன் பிடித்தலையும் உப்பு விளைவித்தலையும் முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். அதைத் தவிர மற்ற மூன்று நிலப்பரப்புகள் மேற்கொள்ளப்படும் கலப்புப் பொருளாதாரம்(தேன் எடுத்தல், கிழங்ககழ்தல், கைவினைப் பொருட்களை விற்பனை, பால் மற்றும் பால் சார்ந்த பொருட்களை விற்பனை முதலியன) போலவே, நெய்தல் நிலத்தவர்கள் வலைப் பின்னுதல், சங்கு குளித்தல், முத்துக் குளித்தல் போன்ற தொழில்களையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். அதனைப் பின்வரும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

நெய்தல் நில மக்கள் தங்களுக்கு தேவையான உணவுப் பொருட்களை ஈட்ட வணிக முறையைப் பின்பற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் பண்டமாற்றம் என்னும் வணிக முறை குறித்த தகவல்களும் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றுள் பின்வரும் அகநானூறு பாடலின் வரிகளானது உமணர்களின் பண்டமாற்ற முறையைப் பதிவு செய்வதாய் அமைகின்றன.

இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,

என்றாழ் விடர குன்றம் போகும்

கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்

சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி,

நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்

(அகநானூறு, 140:2-8)

உமணர் உப்பங்கழி வயல்களை உழாமலேயே உப்பு விளைவிப்பர். ஆதனை உமணர் குடிப் பெண் பண்டமாற்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்வாள். உப்புக்கு நிகரான நெல்லை வியாபாரத்தின் வழி பண்டமாற்றம் செய்து திரும்புவாள் என்பதாகும். மேலும் மற்றுமொரு பாடலின் வரிகளானது நானில மக்களின் பண்டமாற்று முறையை விளக்குவதாய் அமைகின்றன. அப்பாடலின் வரிகளானது பின்வருமாறு அமையப்பெற்றுள்ளன.

தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்

மீன் நெய்யொடு நறவு மறுகவும்;

தீங்கரும் போடு அவல் வகுத்தோர்

மான் குறையொடு மது மறுகவும் (பொருநராற்றுப்படை, 214-217)

மேற்கண்ட பொருநராற்றுப்படை பாடலின் வரிகளானது, தேன் மற்றும் கிழங்கிற்கு பண்டமாற்றுப் பொருளாக மீன்நெய் மற்றும் நறவும், கரும்பு மற்றும் அவலுக்கு பண்டமாற்றுப் பொருளாக மான்கறி மற்றும் மதுவும் என பண்டமாற்று வணிகம் நிகழும் என்பதைப் பதிவு செய்கின்றன.

வேட்டுவர்கள் சுறாகள் நிறைந்த கடலில் கட்டுமரம் ஏறி பண்டமாற்றத்திற்கு தேவைப்படும் மீன்களை பிடித்து வரும் நிகழ்வைப் பின்வரும் மதுரைக்காஞ்சி பாடலின் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

சலம் புகன்று கறவுக் கலித்த

புலவு நீர் வியன் பெளவத்து

நிலவுக் கானல் முழவுத் தாழைக்

குளிர்ப் பொதும்பர் நளித் தூவல்

நிரைதமில் வேட்டுவர் கரைசேர் கம்பலை (மதுரைக்காஞ்சி, 112-116)

முடிவுரை

சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் தங்களின் தேவைகளை அறிந்து உற்பத்தி முறைகளை மேற்கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். சங்ககால தமிழர்கள் மேற்கொண்ட உற்பத்தி முறைகளில் அவர்கள் செலுத்திய ஆளுமையையும், பண்பட்டு விளங்கிய விதத்தையும் மேற்கண்ட சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் பதிவுகள் வழி அறிய முடிகிறது. சுற்றுச்சூழலை அறிந்து அவர்கள் மேற்கொண்ட உற்பத்தி முறைகள் அனைத்தும், சமகாலச் சூழலிலும் உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் உற்பத்தி முறைகளுள் முக்கிய பங்கு வகிப்பனவாக திகழ்கின்றன.

References

இளங்குமரன். இரா. (உ.ஆ.), புறநானூறு, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை - 5, 2022.

மகாதேவன். கதிர். (உ.ஆ.), நற்றிணை, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை - 5, 2022.

மீனவன். நா., முருகசாமி. தெ.(உ.ஆ.), அகநானூறு, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை - 5, 2022.

மோகன் இரா. (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை-98, 2008.

பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், அடையாளம், புத்தாந்தம்- 621310, 2014.

பக்தவத்சல பாரதி (மொ.ஆ.), சமூக- பண்பாட்டு மானிடவியல், அடையாளம் பதிப்பகம், புத்தாந்தம்- 621310, 2005.

பாமயன், திணையியல் கோட்பாடு, தடாகம் பதிப்பகம், சென்னை- 600041, 2019.

ராஜா.ஜி., லிவிங்ஸ்டன்.சி., லிவின்தேவசகாயம். எச்., சுற்றுச்சூழல் கல்வி, நியூ ஏஜ் இண்டர்நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ், புதுடில்லி- 110002, 2005.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2024. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License